

Wasmotbestrijding

Wasmotten zijn heel vervelende beestjes als ze zich door je keurig opgeslagen raten heen eten en spinsels achterlaten. Bestrijden dus! Maar we denken tegenwoordig zo goed aan onze leefomgeving, dat chemische middelen taboe zijn of zelfs gewoon verboden. Dus geen motteballen meer of andere chemische troep. Alternatieven zijn er gelukkig wel, maar ook huismiddeltjes. In verschillende bladen vond ik wat over de wasmotbestrijding, zoek uw methode maar uit. Wat dacht u van notebladeren. De ramen die worden bewaard worden in bakken gehangen en de bakken op elkaar gestapeld. Onder en boven de stapel een gaasraam, zodat muizen en ander ongedierte er niet in kunnen. Maar voordat er gestapeld wordt, legt u in elke bak bovenop de ramen een handvol groene bladeren van de noteboom (*Juglans regia*). Eventueel ook onder de stapel op de vloer.

Een andere methode is met lavendel. Een imker kwam op het idee, toen hij zijn vrouw uitgebloeide lavendelbloemen zag verzamelen. Op zijn vraag waarom ze dat deed, antwoordde ze dat ze de bloemen in zakjes tussen de kleren hing, tegen motten. Als het tegen kleermotten helpt, waarom dan niet tegen wasmotten. De kastbodem werd met lavendel bestrooid, bovenop de ramen werd opnieuw lavendel gestrooid, daarop kwam een krant, daarop weer de volgende bak met raten en lavendel. Van de drie stapels van elk zes bakken met in elke bak twaalf ramen, hoefden in het voorjaar maar twee ramen te worden opgesmolten. Een biologische bestrijding is die met B401. Al sinds 1938 was bekend, dat een bacterie ingezet kon worden om vlinders en muggen te beschadigen en te doden. En wat tegen vlinders helpt, bestrijdt waarschijnlijk ook de wasmot, was de gedachte. Van deze bacterie (*Bacillus thuringiensis*) zijn veel variëteiten bekend. De firma Sandoz brengt nu een preparaat op de markt, dat sporen bevat van de variëteit Aizawa van deze bacterie, die sterk inwerkt op de wasmot. De sporen bevatten een giftige stof, die vrijkomt als de spore kiemt in de darm van de wasmotlarve. De wasmotlarven houden op met eten en gaan na enkele dagen dood. De ramen moeten aan beide zijden met een oplossing van deze sporen worden besproeid. Pas na enkele maanden is het middel uitgewerkt. Verder is het niet giftig voor de bijen of voor andere huisdieren. En er blijven geen residuen achter op de raat, in de honing komt geen restje bacteriesporen. In gedroogde toestand is het preparaat zo'n twee jaar houdbaar

mits het koel en droog bewaard wordt.

ADIZ 1996(9), Maandblad van de Vlaamse Imkersbond

De vrouw en de bijenteelt

Als je zo rondkijkt in de imkerwereld, valt het op dat vrouwen verre in de minderheid zijn. Dat is niet van vandaag of gisteren, 75 jaar geleden was het precies zo. In 1920 verscheen 'De Bijenteelt: populair-wetenschappelijk en praktisch tijdschrift voor de bijenteelt in Nederland en koloniën'. Het blad, dat slechts één jaargang heeft gekend, stond onder redactie van de rijksbijenteeltconsulent, de heer L. van Giersbergen. In het eerste nummer stond in het artikel 'De vrouw en de bijenteelt': *'De groote geschiktheid van de vrouw voor de bijenteelt. Hier immers vinden wij een samengaan van hoofd- en handenwerk, en dat in de vrije natuur. De tegenwoordige meisjes krijgen hoe langer hoe meer plezier en lust daarin, méér dan in een suf kantoorleven, of in een dor geleerdenbestaan... Bijhouden is m.i. evengoed (misschien zelfs méér) een vrouwen- als mannenwerk. En dat moet ieder imker me toegeven, hoe aarts-conservatief of verstokt tegenstander van vrouwenarbeid hij ook zijn moge!'* 'Maar waar we voor het vervoer steeds kar en kruiwagen en hierbij toch ook een gehuurde kracht noodig hebben, krijgen we meteen beschikking over den ditmaal onmisbaren sterken arm.'

Het bleef tobben met de vrouwen. In St. Ambrosius, in 1933, stond 'Vrouw Hansen te Heeze verzorgt de bijen van haren man'. Zo algemeen was het imkeren voor vrouwen in die tijd dus nog niet. In datzelfde blad, maar dan in 1952, breekt de redacteur, dhr. Lauwers, een lans voor het imkeren door vrouwen. Over het imkeren vroeger zegt hij: *'...dat de vrouw daarin vroeger 'n veel grotere rol speelde, dan tegenwoordig het geval is. Bij de voormalige beroepsimkers werkte de vrouw even goed en even veel als de man mee aan de bijen...'* Hij ziet er meer in om via scholen en schooltuinen interesse voor de bijenteelt te kweken: *'maar meer nog zouden de vrouwen bijenteelt beoefenen als ook op meisjesscholen bijenteelt als een beoefend vak voorkwam. En onze boerinnenbonden mogen zeker niet achterblijven. Waarom wel kippenteelt en geen bijenteelt?...'*

Het heeft allemaal toch niet veel geholpen. In de komende 75 jaar moeten de imkerorganisaties daar toch nog wat meer aan doen!

De Bijenteelt, Jrg.1(1) Januari 1920

Sint Ambrosius, Jrg.30(1) Januari 1952